

၅၁၆

ပန်းလှည်း

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

ဘရစ်တနေ့စပီးယား၏ ချိုအီရူးရှသော သီချင်းသံနှင့် အတူ မြူးကြွ ရင်ခုန်စရာ ကကြိုးကကွက်တွေထဲ မှာ သူ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စီးမျော နေမိသည်။ ။

အံ့မခန်းထည်ဝါသော စတိတ်စင်ကြီးနှင့် တောက်ပရူးရှသော ရောင်စုံ ဆလိုက်မီးရောင်တွေအောက်မှာ သူ နှစ်သက်သဘောကျသော ဘရစ်တနေ့ရဲ့ သီချင်းသံချိုချိုတွေနှင့် ရင်လှိုက်ဖိုစရာ ကကွက်တွေကို မြင်တွေ့ ခံစားနေရတာ အိပ်မက်ဆန်လွန်းပါသည်။ ။

စတိတ်စင်ကြီးပေါ်က သူမရဲ့ မြူးကြွသော လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် အတူ စင်အောက်က သူလည်း နစ်မျောပါ သွားခဲ့ကာ ခန္ဓာကိုယ်က ထွန်ထွန် လူးသွားခဲ့သည်။ ။ စည်းချက်နရီတွေ ညီ မညီ သူမသိပါ။ ဘရစ်တနေ့ရဲ့ ဂီတမှာ စီးမျောနေတုန်း-

"ဟေး ဒါလင် အိုင်လပ်စ်ယူ"

အော်သံနှင့် အတူ စတိတ်စင်ကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသော ဘရစ်တနေ့ကို သူ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ထားလိုက်တော့ သူမက သူရင်ခွင်ထဲမှာ အလိုက်သင့်။

"ဟိုင်း ဒါလင်"

သူ အံ့သြစိတ်တွေနှင့် မယုံနိုင်သလို သူမကို ကြည့်နေမိသည်။ ။ ရွှေ

အိုရောင်ဆံနွယ်တွေကို ဝဲခနဲတစ်ချက် သပ်ခါပြီး ဘရစ်တန်း ပြုံးပြသည်။ ။

နှင်းဆီငုံဖူးလေးလို နီစွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်လာသည်။ ။

စိုလွဲနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို သူ့စိတ်ထဲက အလိုလို သိရှိနေခဲ့ခြင်းနှင့် အတူ သူ့ဦးခေါင်းတွေ ငုံ့ကျသွားခဲ့သည်။ ။

"ဟဲ့ အလင်း ထစမ်း၊ အမြန်ထတော့"

လက်မောင်းကို ဘုတ်ခနဲပုတ်ပြီး စူးစူးရှရှအော်နှိုးသည့် အမေအသံကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ပွင့်သွား သလို အိပ်မက်လှလှက လေးလည်း ဘယ်ဆီပျောက်သွားခဲ့သည် မသိ။

"ဟာ အမေကလည်း လန့်လိုက်တာဗျာ၊ ဒီမှာ အိပ်မက်က ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ"

"ဟဲ့ကောင် ပေါတောတော လုပ်မနေနဲ့ ၊ အခုချက်ချင်းထ၊ ဒီမနက် အိမ်မှာ ဦးရှင်ကြီးတင်မှာ ပြောထားရဲ့ နဲ့ ၊ ထစမ်း၊ ထစမ်း၊ ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာတွေ ပြင်ရမယ်"

စကားတွေ စက်သေနတ်ပစ်သလိုပြောရင်း အမေ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတော့ အိပ်ချင်မပြေသေး သော သူ့မျက်ဝန်းတွေက နံရံပေါ်က ဘရစ်တန်းစပီးယားရဲ့ ဝေါရှိပိုစတာကို အကြည့်ရောက်သည်။ ။

မခွဲတရို့အပြုံးလေးနှင့် ကြည့်နေသော ဘရစ်တန်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းပြုံးတုံ့တုံ့လေးကိုကြည့်ကာ အိပ်မက် လေးကို သူ နှမြောသွားမိသည်။ ။ မိနစ်ပိုင်းလောက်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် အမေသာ လာမနှိုးခဲ့လျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

အတွေးနှင့် သူ မျက်လုံးတွေပြန်မှိတ်ပြီး ခြုံစောင်ကို ခေါင်းမီးခြုံကာ ပြန်ကွေးမည်ပဲ ကြံသေးသည်။ ။ အမေ့ရဲ့ အသံက ပေါ်လာပြန်သည်။ ။

"ဟဲ့ အလင်း နင့်ကို ထလို့ ပြောနေတယ်နော်၊ ဒီတစ်ခါဆို ငါ လက်ပါလာမိမယ်၊ အခုချက်ချင်း ထတော့၊ တကယ်တဲတော် သားယောက်ျားလေးမွေးထားပါတယ် ဘာမှ အားမကိုးရဘူး၊ လူက အခုထိပေါ်တောတောနေတုန်း"

အမေ့အသံစူးစူးကြောင့် သူ ခြုံစောင်ကို ဆွဲဖယ်ကာ ကသောကမျောထ လိုက်ရသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကြားသွားရင် ရှက်စရာ။ ။ အမေ့ရဲ့ ဒေါသမှာ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းတွေ သုံးစားမရအောင် ပေါ်လာတော့မှာ သေချာသည်။ ။

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ဆိုတော့ အိမ်ခြေတွေက ပြတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေတာ ဖြစ်၏။ ။ အမေ့လုပ်ပုံနဲ့ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေး သူ ဒီတစ်သက် မိန်းမရကိန်းမမြင်။

"ဟဲ့ ဘာငိုနေပြန်တာလဲ၊ ထတော့လေ၊ ဟိုမှာ ဦးရှင်ကြီးတင်ဖို့ ဦးသာအေးကြီးတောင် ရောက်နေပြီ၊ မြန်မြန်ထ ပြင်ဆင်ပေးစမ်း"

"အမေကလည်း ဗျာ ဦးရှင်ကြီးတင်တာ ကျွန်တော်ရှိမှ လားဗျ၊ အမေနဲ့ အစ်မတို့ ရှိတာပဲဥစ္စာ"

"ဟဲ့ မိသားစုစုံစုံညီညီ ပူဇော်ပသရမှာ ပေါ့"

ဦးသာအေးယူလာသော အနီရောင်သစ်သားတိုင်စင်ပေါ် မုန့်တွေတင်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းပြီး ဗျာပေါ်မှာ သူတို့ မိသားစုသုံးယောက် လက်အုပ်ချီထိုင်ကန်တော့ရဦးမည်။

အသံဝါဝါကျယ်ကျယ်ကြီးနှင့် ဦးသာအေးအော်သံကြီးကို နားထောင်
လက်အုပ်ချီထားရမှာ တွေးပြီး သူ ရှက်လာတာအမှန်။

"အမေတို့ ဗျာ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ အဲဒီလိုကန်တော့ရမှာ ရှက်စရာကြီး
"

"ဘာ၊ ရှက်တယ် ဟုတ်လား၊ ကဲဟယ် ကဲဟယ်"

"ဂေါက် ဂေါက်"

အမေ့ရဲ့ ဒေါသလက်ခေါက်ချက်က ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
ဆဲ သူ ဦးခေါင်းကို ထူပူသွားစေ သည် ။

"ကောင်းမှုကုသိုလ်ယူတာ ရှက်စရာလားဟဲ့၊ ဟွန်း ငါမပြောလိုက်ချ
င်ဘူး၊ အချိန်မတော် သူများ အိမ် ရှေ့ ဂစ်တာတဒေါင်ဒေါင်နဲ့ သံသေးသံ
ညောင်အော်နေတာတော့ မရှက်ဘူးလား၊ ကဲ သွား၊ ရေအမြန်ချိုးလိုက်"

"ဗျာ ဒီလောက် စောစောစီးစီး၊ ချမ်းစိမ့်နေတဲ့ အချိန်ကြီးကို မချိုးချင်
ပါဘူး"

"ဟဲ့ မချိုးလို့ မရဘူးနော် အလင်း၊ ဦးရှင်ကြီးက သန့်မှ ကြိုက်တာ
နော်၊ မသန့်မရှင်းနဲ့ ဆို စိတ်ဆိုးလိမ့် မယ်၊ ဘာမှ ဆင်ခြင်မပေးနဲ့၊ ခပ်မြ
န်မြန်လေး ချိုးလိုက်၊ သွား သွား"

ပေတေတေရပ်နေဆဲ သူ့ပခုံးကိုတွန်းပြီး အမေက လွှတ်သည် ။

ပြီးတော့ သူ့အိပ်ရာခြင်ထောင်ကို ခေါက်တင်ရင်း သိမ်းဆည်းနေသ
ည် ။

သူ့ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်ရင်း အိမ်ရှေ့ထောင့်က ရေတိုင်ကီဆီ
ထွက်ခဲ့ရသည် ။ ဆောင်းဝင်စ နံနက်ခင်းမို့ စည်ထဲကရေက စိမ့်အေးနေ

သည် ။

သွားတိုက်ပြီး ပလုတ်ကျင်းတာတောင် သွားတွေ ကျင်တက်သွား
အောင် ဒီအချိန်ကြီး ရေချိုးခိုင်းသော အမေ့ကိုတော့ မကျေနပ်ချင်ပါ။

ဘယ်တော့မှ ဖျက်မရသော အမေတို့ ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် တစ်ယူ
သန်အစွဲကြီးကြောင့် ခက်တော့နေပြီ။ ဘယ့်နှယ် ဦးရှင်ကြီးကဖြင့် ကျွ
တ်တမ်းလွတ်တမ်းဝင်ပြီး ဘယ်ဘုံဘဝတောင်ရောက်ပြီမသိ လူလောက
ဘဝပြန်ရောက်ပြီး အိမ်ထောင်တွေ ဘယ်နှစ်ဆက်ပြုပြီးသည် မသိ။

အမေတို့ က ခုချိန်ထိ ဦးရှင်ကြီးကို သည်းသည်းလှုပ်နေတုန်း။ ခရေ
ဇီဖြစ်နေတုန်း။ တကယ်မလွယ် ပါလား။

"ဟဲ့ ဘာငိုင်းနေတာလဲ၊ မြန်မြန်လုပ်လေ အလင်း"

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာက မြေကွက်လပ်မှာ သင်ဖြူးဖျာတစ်ချပ်ခင်းရင်း
ဦးရှင်ကြီးပင့်ကာဖိတ်ပေးမယ့် ဦးသာအေးကို အမေ ကူညီပေးနေရာမှ
လှမ်းအော်သည် ။

မျက်စိကိုစုံမှ ဝတ် အံ့ကြိတ်ကာ စည်ထဲကရေကို သူ တဝုန်းဝုန်း
ခပ်ချိုးပစ်လိုက်သည် ။

"အားလားလား အီး အူး အူး ရဟေ့ ရဟေ့ ဟား"

"ဟဲ့ကောင် အရေးထဲ သီချင်းက ဆိုနေသေးတယ်၊ ငါတယ် ငါ"

အမေ ဒေါသတွေမျို့သိပ်ပြီး အံ့ကြိတ်ကြိမ်းသည် ။ ချမ်းလွန်းလို့ လူ
ကပါ မျောက်တစ်ကောင်လို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်နေရသည့် သူ အမေ့ကို
ငြင်းချက်ထုတ်ရသေး၏။

"သီချင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူး အမေရ၊ ချမ်းလို့ ချမ်းလို့ ဗျ၊ အီး ရာရေ

ရာရေ ဝါကာ ဝါကာ ဟေး"

ကပ္ပာကသီ ရေမိုးချိုး အမေထုတ်ပေးထားသော လည်ကတုံး ရှပ်ဖြူ နဲ့ ပုဆိုးကိုဝတ်ပြီး သူထွက်ခဲ့တော့ ဦးသာအေး ဦးရှင်ကြီးပင့်နေပြီ။

အမေက သူ့အနားမှာ ထိုင်ဖို့ လက်ရိပ်ပြတာမို့ ဝင်ထိုင်ရသည် ။ အစ်မမလဲ့ကတော့ အမေ့ဘယ်ဘက်ဘေး မှာ လက်အုတ်ကလေး ချီလို့ ။

"အဟမ်း အဟမ်း ပုလဲငွေမိုး သဲရေစို့ပါတဲ့ ပဲရွှေမြို့အပိုင် အောက်ဆိုင် ကျောက်တိုင်သည့် ဘက် ရွှေစာရင်းညှိလိုက်တော့ ရေကင်းအထိပိုင်သော ခရိုင်ကျော် ဇေမ္မူပြည်လာသူ တကယ်ရှုံးမောင်ပ"

သံနေသံထားနှင့် မုန့်ဆန်းပန်းကန်ပြားကြီး ကိုင်မြှောက်ကာ ဟန်ကျပန်ကျရွတ်ဆိုနေသော ဦးသာအေး ကြီးကိုကြည့်ကာ သူပြုံးစိစိဖြစ်နေတော့ အမေ ခါးကိုလှမ်းတို့ သည် ။

"အဟိ အဲ ကန်တော့ အမေ"

မျက်နှာကို ကပ္ပာကသီ မျက်နှာပိုးသပ်ကာ လက်အုပ်ချီထားရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရသည် ။ အမေ့ရဲ့ လက်ခေါက်က ဦးရှင်ကြီးတွေ ဘာတွေ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်မှန်း သူ့ခေါင်းက မာကျောနေသော ဦးရေပြား က သိနေပြီးသားလေ။

ဦးသာအေးကြီးက မုန့်ဆန်းတွေကို ခြံဝင်းထဲပတ်လည်ကျဲပက်ပြီး တချို့ကို ခြံအပြင်ပစ်သည် ။ မမြင်ရသော သတ္တဝါတွေကို ကျွေးမွေးတာဟု သူသိသည် ။ စိတ်ထဲကတော့ မြန်မြန်ပြီးပါစေဟု ဆုတောင်းမိ သည် ။

မြင်နေရသော မုန့်ဆန်းတွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေကြောင့် သူ့ဝမ်းထဲက တဝှီဝှီအသံပေးနေပြီကိုး။

အမေနှင့် အစ်မကတော့ မုန့်ဆန်းပွဲတွေကို ခုံဘေးအိမ်တွေဝေပေးဖို့ အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ။

သူကတော့ စင်ပေါ်က ဦးသာအေးကြီး စွန့်ချပြန်ပေးသော မုန့်ဆန်း ပန်းကန်ရသည် နှင့် လက်တစ်ဆုပ် ကောက်စားလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့ ဟဲ့ အလင်း၊ ဦးရှင်ကြီး ပြန်ကြွသွားပြီလား"

"ကြွလို့ ဝါးဒီးပေးပြီး ဗိုက်တင်းနေတယ်ဆိုလို့ တောင် တက္ကစီငှားပြီး ပို့လိုက်ပြီးပါပြီ အမေရဲ့ အဟဲ့"

"ဟယ် ဒီကလေး စကားကို ရွတ်နောက်နောက်နဲ့ နတ်ကိုမလေးမ စားပြောဦး၊ ကဲ"

အမေ့လက်ခေါက်က ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် တဂေါတ်ဂေါတ်ကျလာပြန်တာမို့ နာကျင်စွာ ရှုံ့မဲ့ပစ်ရင်း-

"အမေကလည်း စောစောစီးစီး ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်နေတယ်လည်း ပြောသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆော်တာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ အမေခေါက်လို့ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်တွေ ထူပူပြီး ဘာအကြံဉာဏ်မှ မထွက်တော့ဘူး"

"အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ စားစရာရှိရင် မြန်မြန်စား၊ ပြီးရင် နင့်အစ်မ သိပ်နေမကောင်းလို့ ပန်းကြိုပေး ဦးဟယ်"

"ဟာဗျာ တစ်မှေးလောက် ပြန်အိပ်မလို့ ဟာ"

"ဟဲ့ အိပ်မနေနဲ့ တော့၊ ပန်းကြိုဖို့ နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ မြန်မြန်သွား၊ ရော့ ဒီမှာ ပန်းဖိုးပိုက်ဆံ၊ အသေအချာထည့်နော်၊ မပျောက်မရှုစေနဲ့ "

တစ်ထောင်တန် ငွေတစ်ထပ်ကို အမေ သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ။
အမေ့ရှေ့မှောက်မှာ ပဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲ သူ အသေအချာထည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ မုန့်ဆန်းတစ်ဆုပ်နှင့် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ထပ်ယူသည်။ ။

အမေ့ဆီက မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုပါ လက်ဆောင်ရလိုက်သေးသည်။ ။ အစားပုပ်ရန်ကောဟူသည် သဘော။

"သား သွားတော့မယ် အမေ"

"အေး အေး၊ ပန်းဈေးရောက်လို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်ရင်သောက်၊ ပိုတဲ့ ငွေငါးရာက နင့်အတွက် မုန့်ဖိုးနော်"

ဒီလိုကျတော့လည်း အမေ့ရဲ့ သိတတ်မှုနှင့် အချစ်ပိုမှုကို သူ မျက်နှာကြီးပြီးဖြီးလျက် ခံယူရပြန်သည်။ ။ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာတွေက သူ့အပေါ်မှာ တော့ ပြည့်ဝစွာပဲ ရှိနေတတ်ခဲ့စမြဲ။ အဲ ထစ်ခန့် ရှိရင် လက်ခေါက်တွေနဲ့ ခေါင်းကို ခေါက်တတ်တာတစ်ခုက လွဲလို့ ပေါ့။

သံဘီးတပ်ထားသော ပန်းကြိုသည့် လေးဘီးလှည်းကလေးကတော့ မနက်ခင်းတိုင်း ပုံမှန်နိုးထနေကျ ဖြစ်သည်။ ။ အခုလည်း ဒီလှည်းလေးနှင့် ပဲ သူ အရုဏ်ဦးရဲ့ အလင်းသဲ့သဲ့အောက်မှာ ပန်းဈေးကို သွားနေရပြီလေ။

ဟိုးအရင်ကဆို ဒီပန်းလှည်းလေးကိုတွန်းကာ ပန်းဈေးသွားရသူက အမေပဲဖြစ်သည်။ ။ အမေသည် ပန်းရောင်းချရင်း သူ့ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရုံမျှမကဘဲ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်လည်း ပညာသင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ။

မြန်မာစာကျောင်းသား သူ ဘွဲ့တစ်ခုရခဲ့ပြီးတာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မယ်မယ်ရရ အလုပ်အကိုင် ကတော့ မရှိသေးပါ။

အမေ ပန်းရောင်းပြန်လျှင် သွားကြိုရသည်။ ။ အမေ ပြန်မလာခင် ထ

မင်းတစ်အိုးတည်ပြီး အိမ်စောင့်ပေး ရသည် ။ အစ်မမလဲ့ သူတို့ အိမ်
လေးကို ရောက်လာချိန်မှာ တော့ အိမ်မှုတာဝန်တွေကို သူလုပ်စရာမလို
တော့ပါ။

နောက်ပိုင်းမှာ အစ်မက ပန်းဈေးသွားကာ ပန်းကြိုသည် ။ ပြီးလျှင်
အမေနှင့် အတူ ရောင်းသည် ။ ဈေးကွဲလျှင် အစ်မက ပြန်လာကာ
ချက်ပြုတ်စီစဉ်သည် ။ အမေကတော့ ဈေးမှာ ပဲကျန်ခဲ့ပြီး ထမင်းစားချိန်
ရောက်မှ ပြန်လာသည် ။

အတူစားသောက်ပြီး နေ့လယ်ခင်း နားကြပြီးမှ ညနေဈေးမှာ ပန်း
ထပ်ရောင်းကြသည် ။ ဈေးသိမ်း နောက်ကျလျှင် ကြိုရတာပဲ သူ့ရဲ့ အလုပ်
ပဲ ဖြစ်၏။

အခုလို အစ်မ နေမကောင်းသည့် အခါမျိုးမှာ တော့ သူ ပန်းကြိုပေး
ရသည် ။ ကျန်အချိန်တွေမှာ တော့ ရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ ဆိုင်ရှေ့ဖြတ်သမျှ လှတပတလေးတွေ ငေးမော
ရတာ သူ့အလုပ် ဖြစ်၏။

လောကကြီးထဲမှာ အဖေ မရှိတော့ပေမယ့် အမေရှိနေတာ သူ့ဘဝအတွက်
ပူပင်စရာမရှိစေသောဘဝ ဖြစ်နေ၏။ ဒီကြားထဲ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ
မလဲ့ခမျာ ခိုကိုးရာမိခင်ဆုံးပြီး အမေက သမီးအဖြစ် မွေးစားဖို့ ခေါ်
လိုက် တာ သူ့အတွက် ပိုလို့ ကောင်းသွားခဲ့သည် ။

ကိုယ်ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားသော ဘွဲ့လေးတစ်ခုနှင့် သင့်တော်မည့် အလုပ်
ရှိာနေသည် ဟု အကြောင်းပြ လွတ်လပ်နေသောဘဝက ဘာသက်သာသလဲမမေးနှင့် ။

"တီ တီ တီ"

"အောင်မယ်လေးဗျ၊ ကြောက်ပါပြီ"

စူးရှကျယ်လောင်လွန်းသော ကားဟွန်းသံရှည်ကြီးကြောင့် သူ တကယ်ပဲထိတ်လန့်ကာ အော်ဟစ်ပြီး လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ဘုရားရေ တကယ်ကံကောင်းလို့ နက်ပြာရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ဇိမ်ခံကားကြီးက သူ့နောက်ကျောနှင့် နှစ်ပေသာသာလောက်ပဲ ကွာသည်။ ။ ထိတ်လန့်စွာခုန်နေသောရင်ကို သူ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းနေတုန်း ဇိမ်ခံကားကြီးပေါ်က အန်ကယ်ကြီး ခေါင်းပြုလာသည်။ ။

"ဟေ့ သူငယ် မင်းလှည်းကြီး လမ်းပေါ်ချတွန်းပါလားကွယ်"

ဒီတော့မှ ပဲ သူ့ပန်းလှည်းလေးက အတွေးလွန်သွားသောသူ့ကြောင့် လမ်းမအလယ်ကိုရောက်ကာ နယ်ကျွံနေသည့် အဖြစ်ပါလား။

"ဗျာ ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ဆောရီးပဲ အန်ကယ်၊ ဆောရီးခင်ဗျ"

လှည်းကို လမ်းဘေးသို့ ကမန်းကတန်း တွန်းချပေးလိုက်ရသည်။ ။ ဇိမ်ခံကားကြီးက သူ့လှည့်နံဘေးက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဖြတ်ကျော်မောင်းထွက်သွားခဲ့၏။

ဘီးလေးဘီးပါသော ယာဉ်ချင်း တူပေမယ့် CYGNUS ဆိုသော ဇိမ်ခံကားကြီးနှင့် သူ့ပန်းလှည်းလေး က ကွာခြားလှပါလား။ စက်သံလေးတောင် တစ်ချက်မထွက်ဘဲ မောင်းထွက်သွားတာ ငြိမ်ညောင်းလို့။ ။

အတွေးအငေးတွေကို ရပ်တန့်ပစ်ပြီး သူ့ပန်းလှည်းလေးကို ခပ်သွက်သွက်လေး တွန်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

သံဘီးတပ်လှည်းလေးက တကျိကျိ အသံပေးရင်း ပန်းဈေးလေးဆီ ခရီးနှင်ဦးတည်လို့။ ။

ပန်းဈေးလေးက ရောင်းသူဝယ်သူတို့ စကားသံတွေဖြင့် စည်ကားလို့ နေသည်။ ။ အရောင်အသွေးစုံလင် သော ပန်းတွေက နံနက်ခင်း၏ အလှ ပန်းချီတစ်ချပ်လို ရှိသည်။ ။

လေ ပြ ည် မှာ မျောလွင့်ပါလာသော ပန်းရနံ့တို့ ကလည်း သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်လို့ နေ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပန်းရနံ့တွေနှင့် လန်းဆန်းသွား တာမို့ တဒင်္ဂတော့ ရပ်တန့်ငေးနေမိသေးသည်။ ။

ပြီးမှ ခံစားတတ်သော အတွေးတွေကို တိခန့်ဖြတ်ပြီး လှည်းလေးကို သူ အမြဲတမ်းအပ်နှံနေကျ သပြေပန်းရောင်းသော အဘိုးကြီးဆိုင်ဘက် တွန်းခဲ့သည်။ ။

"အဘရေ ဒီမှာ ကျွန်တော့်လှည်း ခဏထားခဲ့မယ်နော်"

"အေး အေး၊ ဒီနေ့ သပြေယူဦးမှာ လား လူလေး"

"ယူမယ် အဘ၊ ကံကော်သပြေပဲယူမှာ ၊ အစ်မမှာ လိုက်လို့ အစည်းကြီးသုံးစည်း ချန်ထားလိုက်၊ ပြန်မှ ရှင်းမယ်"

"အေးပါကွာ၊ ရပါတယ်၊ ကဲ ကဲ လိုတာသွားဝယ်လိုက်ဦး"

သပြေပန်းသည် ဘာကြီးကို မှာ ကြားပြီး သူ ဈေးတန်းကြီးထဲ တိုး ဝင်လိုက်သည်။ ။ သူ့ထက်ငါ အလှ အယက်တိုးဝှေ့ဝယ်နေသော ပန်းဈေး သည် တွေ့က ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ။

ကိုယ်လည်း အများ နည်းတူ လိုချင်သောပန်းတွေကို တိုးဝှေ့ဝယ်ရ

သည် ။ နို့မို့ နည်းနည်းနောက်ကျသည် နှင့် ရွေးကျပန်းတွေပဲရလိမ့်မည်။

အမေ မှာ လိုက်သော ပန်းတွေကို တစ်ခုမကျန်အောင် ရှာဖွေဝယ်ယူရသည် ။

"အင်း ဂန္ဓမာက လေးစည်း၊ ရှိုးပန်းက သုံးစည်း၊ အဲ စိန်ချယ်နဲ့ နှင်းဆီလည်း ဝယ်ရဦးမှာ ပဲ"

တစ်ယောက်တည်း တွေးရင်း တွက်ရင်း အားလုံးပြီးစီးတော့မှ ပန်းလှည်းထဲမှာ အသေအချာ စီထည့်၏။ ပြီးတော့ ရေစိုပုဆိုးပိုင်းစနစ်စနှင့် ပန်းတွေအပေါ်က အသာအုပ်သည် ။

"ရော့ အဘ၊ ဒီမှာ သပြေပန်းဖိုးနော်၊ လှည်းတော့ ခဏလေး ကြည့်ပေးထားဦးနော် အဘ"

"ဘာဝယ်ဖို့ ကျန်သေးလို့ လဲကွဲ့"

"အားလုံးပြီးပါပြီ၊ ပန်းတွေ တိုးဝှေ့ဝယ်လိုက်ရတာ ဗိုက်ထဲဟာသွားလို့ တစ်ခုခုသွားဝါးတီးဆွဲဦးမယ်၊ အဘရော ဘာစားဦးမလဲ"

"စားပါကွာ၊ အဘ စားပြီးပြီ၊ သွား သွား၊ နေမထွက်ခင်ပြန်ဦးကွဲ့၊ ရောက်ချိန်နောက်ကျနေမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ မကြာပါဘူး"

စေတနာနှင့် သတိပေးသော သပြေပန်းသည် အဘစကားကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည် ။

ထိုဆိုင်က အဒေါ်ကြီးမုန့်ဟင်းခါးက အရသာကောင်းသည် ။ အမေပေးလိုက်သော ငါးရာနှင့် နှစ်ပွဲဆင့် ဆွဲပစ်လိုက်သည် ။ အပိုဟင်းရည်တွေပါ တောင်းသောက်လိုက်တော့ ဗိုက်က တင်းသွားပြီ။

ပြဿနာမရှိပါ။ ဒီအနေအထားလောက်တော့ သူ့အစာအိမ်က ခဏလေးနဲ့ ချေဖျက်ပစ်လိုက်နိုင်မှာ သေချာသည်။ ။

ပန်းလှည်းလေးကိုတွန်းပြီး သူ ပြန်ခဲ့၏။ အရုဏ်ဦးကို ကျော်လွန်စပြုလာသော မနက်ခင်းက အလင်းဓာတ်တို့ ကို ဖောဖောသီသီ လွင့်ထုတ်ပေးနေခဲ့သည်။ ။

ဒီနေ့ကျမှ ပန်းလှည်းလေးကို တွန်းရတာ ပိုပင်ပန်းသလိုဖြစ်နေ၏။ အင်း ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဗိုက်ထဲမှာ ဖြည့် ထားသော အရာတွေက မုန့်ဆန်းတွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေအပြင် မုန့်ဟင်းခါးက နှစ်ပွဲတောင်ကိုး။

အိမ်နားမရောက်ခင်မှာ ပဲ တရားလွန် စားထားသော အစာတွေက အစာဟောင်းတွေကို တိုက်ခိုက်နေ ရာယူကြဖို့ ကြိုးစားကုန်ကြသည်။ ။

အံ့ကိုကြိတ် အသက်ကိုအောင့်ထားရင်း ပန်းလှည်းလေးကို ခြံထဲအထိ မောင်းသွင်းပြီးသည် နှင့် ရေအိမ် ထဲကို သုတ်ခြေတင်ပြေးဝင်ခဲ့ရတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ ဟဲ့ အလင်း၊ ဒီကောင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ"

"အန္တရာယ် အန္တရာယ် အမေရေ၊ အီး လားလား"

"ဒီကောင်လေးနယ် ဖြစ်လိုက်ရင် တကယ့်အသည်းအသန်ပါလား၊ ဟင်း ငါ့နယ် စိတ်ညစ်ပါ"

အမေ့အသံကို ကြားပေမယ့် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ရေအိမ်ထဲရောက်တော့ တင်းထားသောစိတ်ကို လွှတ်ထုတ်လိုက်သည် နှင့် ဒလဟော ငြာသံပေး ပွင့်ထွက်ကုန်ကြလေ၏။

"အလင်း၊ ဟဲ့ အလင်း၊ အမြန်ထွက်ခဲ့စမ်း"

စူးစူးရှရှ ထအော်လိုက်တဲ့ အစ်မမလဲ့အသံကြောင့် သူ
မျက်မှောင်ကြီးကုတ်သွားမိသည်။ ခက်တော့နေ ပြီ။ ရေအိမ်တက်တာ
တောင် ဇိမ်နဲ့ တက်ခွင့်မရှိသည့် ဘဝပါလား။

"ဘာလဲ အစ်မရဲ့၊ ဒီမှာ အိမ်သာတက်နေလို့ ဗျ"

မကျေမနပ်နှင့် သူ ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်အော်ပစ်လိုက်တော့ အစ်မက
မီးဖိုဝကနေ သူကြားအောင် ထပ်အော်ပြန်သည်။

"ဟဲ့ နင် အိမ်သာတက်နေမှန်းငါသိတယ်၊ နင် ဘာတွေလုပ်လာတာ
လဲ အလင်း၊ လူကဖြင့် အီးနဲ့တောင် မစင်သေးဘူး၊ ရထားတဲ့ မြန်မာစာ
ဘွဲ့လေး ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး လတ်လျားလတ်လျားနေတဲ့ ကောင်က မိန်း
မခိုး လာရတယ်လို့ ဟယ်"

"ဗျာ"

တရစပ်အပြစ်တင်ရင်း ပြောလိုက်သော အစ်မအသံတွေကြောင့်
ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ အနံ့ဆိုးတွေ ကိုမေ့ပြီး သူ့ပါးစပ်လေး အဟော
င်းသား ဖြစ်သွားတဲ့ အထိ။

"နင့်ကိစ္စ မြန်မြန်ရှင်းပြီး အမြန်ထွက်ခဲ့ အလင်း"

မပြီးပြတ်သေးတဲ့ အမှုကို သူ အံ့သြစိတ်တွေနဲ့
ချက်ချင်းပဲဆေးကြောသန့်စင်ပြီး ရေအိမ်ထဲက ပုဆိုးစမပြီး ထွက်ခဲ့သ
ည်။

"အစ် အစ်မ ဘာပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်ပြန်ပြောစမ်းပါ"

အားမလိုအားမရဖြစ်စွာနှင့် သူ အစ်မရဲ့ လက်မောင်းကို လှုပ်ပြီး
လျှာခလုတ်တိုက်မတတ်မေးတော့ အစ်မ သူ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ပစ်
ရင်း-

"ဟဲ့ နင့်လက်ကြီးနဲ့ ငါ့ကို လာမကိုင်နဲ့ လေ၊ သွား ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးဦး

"

"အင်း ဆေးမှာ ပါ၊ အစ်မစကားကြားလို့ အိမ်သာတက်ချင်တဲ့ စိတ် တောင် ချက်ချင်းပျောက်သွားတယ်"

သူပြောရင်း နောက်ဖေးရေစည်ထဲကရေနှင့် ဆပ်ပြာသုံးပြီးလက်ကို ဆေးလိုက်ရသည် ။ မရှင်းလင်းသော အစ်မစကားတွေကို မေးဖို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အစ်မ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက် ပြန်ထွက်သွားပြီ။

တန်းပေါ်က ပုဆိုးနဲ့ လက်တွေ အမြန်သုတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက် ခဲ့တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ အံ့ဩစွာ ပြူးကျယ်သွားမှာ သေချာသည် ။

အမေ့နံဘေးမှာ ထိုင်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ဘာမှ မခြယ်သထားဘဲနဲ့ တောင် မျက်နှာလေး က ဝင်းစက်နုညက်အောင် လှ ရက်လွန်းသည် ။ ပခုံးစွန်းတွေအထိ ဝဲလွင့်ကျနေသော ဆံပင်ညိုညို လေးတွေက နုဖပ်သောမျက်နှာလေးကို ပိုလို့ ပေါ်လွင်စေ၏။

ရွှန်းစိုပြာလဲ့နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေ၊ ဖူးသစ်စ နှင်းဆီငုံလေးပ မာ စိုရဲနီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးရိပ်တွေ ထင်နေ၏။ နှာတံ လေးက စင်းပြီး အချိုးကျလှပသည် ။

ထိရက်စရာမရှိအောင် လှပတဲ့ အလှမျိုးဟု သူ မှတ်ချက်ပြုမိ၏။ ပန်းသွေးရောင် ပါးပြင်အိအိလေးတွေ မှာ သွေးကြောစိမ်းလေးတွေကို တောင် ထွင်းဖောက်မြင်ရနိုင်လောက်သည် ။

ချည်သားဂါဝန် ပန်းရောင်ရဲရဲလေးနှင့် မိုးပေါ်က နတ်သက်ကြွလာ သော နတ်သမီးလေး အမေ့အနား ဘယ်လိုရောက်နေသည် မသိပါ။

"ကိုကို ထိုင်လေ"

"ဟင်"

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လွန်ခနဲ ချစ်စဖွယ်ပြုံးကာ ခေါ်လိုက်တာ သူ့ကို ဟု မထင်ရဲပါ။ သူမ မျက်ဝန်းလှလှ လေးတွေကတော့ သူ့ကိုငေးစိုက်နေတာ အမှန်။

"ကိုကို ထိုင်လေ၊ ဘာအူတူလုပ်နေတာလဲ"

"ဟို ဟုတ်ကဲ့၊ အဲ အမေ သူ သူက ဘယ်သူလဲ၊ မိုးပေါ်က နတ်သက်ကြွလာတဲ့ နတ်သမီးလေးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

အမေ့ဘေးနား ယောင်နနနှင့် ဝင်ထိုင်ရင်း သူမေးတော့ အမေ့လက် ခေါက်က သူ့ခေါင်းပေါ် ဒေါက်ခနဲ ကျ နှုတ်ဆက်လာတာအရင်ဖြစ်သည်။

"ဘာတွေအကြောင်ရိုက်ဦးမလို့ လဲ အလင်း၊ နင်ခိုးလာတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူလဲမေးရအောင် ငါသိမလား ငနာရဲ့"

"ခစ် ခစ်၊ ကိုကိုက သိပ်နောက်တာပဲ၊ နော် မာမီ၊ ခစ် ခစ်"

ဗုဒ္ဓေါ သင်ကလေးကပါ အမေ့ကို မာမီတွေဘာတွေ ခေါ်ကာ သူ့ကို ရယ်နေပြန်သေးသည်။

အမေ့နှုတ်က ဘာမှ ဆက်မမေးဘဲ သူ့ကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကြည့် အကဲခတ်နေသည်။

ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အိမ်ပေါ်ရောက်လာသော ဒီကောင်မလေးကို သူ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတာ သေချာ သည်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုမှားယွင်းပြီး သူ့ကို အမေနှင့် အစ်မ စွပ်စွဲနေကြတာလဲ မသိပါ။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကိုပဲ ကြည်လဲ့သော မျက်ဝန်း

တွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေတော့ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်တော့ ဖြစ်လာတာ အမှန်။

"ကိုကို သူများ မပြန်တော့ဘူးနော် သိလား"

သူ့မျက်လုံး ပြူးသွားရုံမက ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ခတ်သံတွေ ဆူညံသွားတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဒီကောင်မလေး တကယ်ပြောနေတာလား။ သူ့ဘဝမှာ ဒီလောက် ချောမောလှပလွန်းသည့် မိန်းကလေး နှင့် မပတ်သက်ဖူးပါ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်လိုက်ရှာရင်တောင် သူမလောက်ချောတဲ့ သူ မရှိတာသေချာ သည်။

"ကဲ အမေရေ သမီးကတော့ နတ်ကရာ ကျီးမော့နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆိုင်ထွက်စရာ ရှိသေးတယ်၊ အမေ့ သား အူကြောင်ကျားကိစ္စကို အမေပဲ မေးကြည့်လိုက်တော့၊ သမီးတော့ ဈေးထဲမှာ ကြွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကျုပ်မောင် ငပေါလေးက ယောက်မချောချောလေး ခိုးလာတယ်လို့ "

"အဟင်း ဟင်း၊ မမက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ"

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ ဒီကောင်မလေးက အစ်မ မလွဲကိုတောင် ချီးကျူးနှုတ်ဆက်နေသေးတယ်။ သူ့မှာ တော့ အအ ကြီးဖြစ်လို့ ။ မျက်နှာတွေလည်း ထူပူနေပြီ။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ကြည့်မဝအောင်လှတဲ့ ကောင်မလေး၊ ဘာမသိညာမသိ အိမ်ပေါ်ရောက်နေတာကို ချော်လဲရောထိုင်လုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။

တစ်ဘဝလုံး ပိုင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုရင်တော့ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် မျှော်တော် ယောင်ဘဝကြီးကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်မယ်။

ဒါပေမဲ့ သူလေးရောက်လာတာ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်နေရင်အခက်။

"အလင်း နင်ပြောတာ တကယ်လား"

အမေက အခုချိန်အထိ မယုံသလို မေးနေသေးသည် ။ အဲဒီလောက်အထိ သားအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ယုံကြည်လွန်းတဲ့ အမေလေ။

"တကယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ခိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ မယုံရင် သူ့ကိုမေးကြည့်၊ သူ့ကို အမေတို့ ထက် မိနစ်ပိုင်းလောက် နောက်ကျပြီးမှ သား မြင်ဖူးတာပါ"

"သမီး သူပြောတာ ဟုတ်လား"

သူ့စကားကို မယုံကြည်သော အမေက သူမလေးဘက်လှည့်ကာမေးသည် ။ အမေ့မျက်နှာက သူ့ကိုမေး တုန်းကလို မဟုတ်ဘဲ ချိုသာတည်ငြိမ်းလွန်းနေတာတော့ သူ မကျေနပ်ချင်ပါ။

"ရှင် ဟုတ်တယ်၊ ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုကိုနဲ့ အတူတူလိုက်လာတာ၊ ပန်းတွေကလည်း အရမ်းမွှေး တယ်၊ ကိုကိုကလည်း ချောတယ်၊ ခစ် ခစ် ခစ်"

သူတို့ သားအမိကို ရှေ့မှောက်မှာ ထားပြီး ပြောနေသော ဒီကောင်မလေးစကားတွေကြောင့် သူ နည်းနည်းတော့ သံသယဖြစ်ချင်လာသည်။ အစ်မကတော့ ကောင်မလေးရဲ့ စကားတွေကိုပဲ အလေးအနက်ထား နေသလို ရှိနေတာမို့-

"ဟေ့ ပေါက်ကရတွေ မင်းလျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ ငါ့အမေကို သေသေချာချာရှင်းပြ လိုက်လေ"

သူ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောတော့ ကောင်မလေးကလည်း မခေပါ။

"သူများ ကိုကိုနဲ့ လိုက်လာတာပဲလေ၊ ကိုကိုပဲ လှည်းနဲ့ တွန်းတင်လာပြီးတော့ ငှက်ကလေးတွေတောင် သက်သေရှိသေးတယ်၊ မာမီတွေလား၊ သူများကို ပြောနေတယ်၊ ရိုက် ရိုက် ကိုကိုကို ရိုက်"

သူမလေးကတော့ ပြောချင်ရာတွေကို ပြောနေသည်။ အမေ့ခများလည်း စိတ်ညစ်ညူးသွားဟန်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေရှာ၏။

သူ ကောင်မလေးအနား တိုးကပ်ပြီး ချော့ချော့မော့မော့မေးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားရပြန်သည်။ ။

"ညီမလေး ဒီကို ဘယ်လိုလိုက်လာတာလဲဟင်၊ ဘယ်သူနဲ့ လိုက်လာတာလဲ၊ ကိုကိုကို ပြောပြနော် ညီမလေး"

သူမေးတော့ ကောင်မလေး မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်ပြီး မေးလေးဆတ်ကာ စဉ်းစားနေသေး သည် ။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ တခစ်ခစ်ရယ်ပါတော့သည်။ ။

"ခစ် ခစ် ခစ်၊ သိပြီ သိပြီ၊ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာ၊ ဟုတ်တယ် မာမီရဲ့ ၊ သူကလေ သမီးကို သိန်းတစ်ထောင်နဲ့ ပြန်ရွေးရမယ်တဲ့ "

"သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သမီးလေး"

အမေက ကောင်မလေး ပုခုံးလေးကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး ချော့ကာ မေးတော့ ကောင်မလေး သူ့ကို မေးငေါ့ပြရင်း...

"ဒီက ကိုကိုပေါ့ မာမီရဲ့ "

"ဟာ ပြဿနာပဲ"

သူ့နှုတ်က အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ညည်းမိသလို အမေကလည်း ခေါင်းကို စိတ်မသက်မသာ ခါယမ်းသည် ။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဂေါက် တောက်တောက်အမူအရာနှင့် စကားတွေကြောင့် အမေ ခေါင်းကိုက် သွားဟန်တူ၏။

"ခက်တော့တာပဲ အလင်းရယ်၊ ဘယ်ကဘယ်လို ပါလာမှန်းမသိ၊ ဘာမှ လည်း ရေရေရာရာမေးစမ်းလို့ မရနဲ့ ဒီပြဿနာကို ငါဘယ်လိုရှင်းရမလဲ"

အမေ တကယ့်ကို စိတ်ညစ်ညူးဟန်နှင့် ညည်းညူနေတာကို သူလည်း မကူညီမဖြေရှင်းနိုင်ပါ။ သူနဲ့ အမေတို့ ခေါင်းစားနေပေမယ့် သူမလေးကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ ခေါင်းကလေးလှုပ်ခါကာ ပြုံးလို့ နေသေးသည် ။

"အင်း ရုပ်ကလေးက နုရွှနေတာပဲ၊ သားနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုပြီး ပြန်လွှတ်ရအောင်လည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးအတွက် အန္တရယ်ရှိတယ်၊ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာလည်း သိပ်ပြီး ဦး နှောက်မမှန်ရှာဘူးထင်တယ်"

အမေ့စကားကို သူလက်ခံခေါင်းညိတ်မိသည် ။ တကယ်ဆို သူမလေး မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အိမ်ပေါ်ရောက်လာ တာကို သူ ဝမ်းသာမိတာအမှန်။

မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေနဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ မစွန့်လွှတ်ပစ်ရက်ပါ။

ကြည့်လေ တစ်မိမိမိကြည့်လေ ပိုပြီး မြတ်နိုးချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါပဲ။

"ဟဲ့ အလင်း"

"ဗျာ အမေ ဘာလဲ"

အမေခေါ်သံကို ပြန်တုံ့ပြန်ထူးမိပေမယ့် သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေက တော့ ရွှေရုပ်ကလေးဆီက မခွာနိုင် သေး။

"ဟဲ့ ငနာ"

သူနားရွက်ကို ဆွဲလှည့်ပြီး အမေခေါ်မှ အမေဘက်ကို သူ့ဦးခေါင်း ချာခနဲ လှည့်ပါသွားသလို နာကျင် လွန်းလို့ မျက်နှာလည်း ရှုံ့မဲ့သွားရ၏။

"အားလားလား နာတယ်အမေရဲ့ "

"နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အမေတစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာ တောင် ဒီ လောက် ငမ်းငမ်းတက်နေတာ"

"အာ အမေကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာ မြင် ဖူးသလဲ အသေအချာကြည့်နေတာ ပါ အမေရဲ့ ၊ အဟဲ"

"တော်စမ်း အလင်းရောင်ရယ်၊ နင့်ကို ငါမွေးထုတ်ထားတာပါ၊ နင့်ပုံ စံနဲ့ ဒီကောင်မလေးကို အိမ်မှာ ထားဖို့ ငါ့စိတ်ကူးတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းရ မယ့်ပုံ ပေါက်နေပြီ"

အမေ့စကားကြောင့် သူ မျက်နှာကြီး နီသွားမိသလို ရင်ထဲမှာ လည်း စိုးရိမ်လှုပ်ခတ်သွားတာ အမှန်။

"ဟာ အမေကလည်း ဘာလို့ ရုပ်သိမ်းရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ ဘူး၊ စိတ်ချ၊ ပြန်တော့မလွှတ်ပါနဲ့ အမေရာ၊ တော်ကြာ မသမာသူတွေနဲ့ ဆုံနေမှ ဒုက္ခရောက်နေမယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် အမေနဲ့ သားတို့ တာဝန်မကင်းသလို ဖြစ်မှာ ပေါ့"

သူ ကသောကမျောတားရင်း အမေ့ကို ရှင်းလင်းပြမိသည် ။ အမေ့မျှ ကံဝန်းတွေက သူ့စကားကို လက်ခံ သည့် ပုံပါပဲ။ သူ ကောင်မလေးကို လှည့်ပြီးပြပြီး အဖြေညှိလိုက်မိသေး၏။

"နော် ညီမလေး၊ ကိုကိုပြောတာ မှားသလား"

"မမှားဘူး မမှားဘူး၊ အရမ်းမှန်တယ်၊ ခစ် ခစ် ခစ်"

သူ့စကားကို ထောက်ခံပြီး တခစ်ခစ်သဘောကျစွာ ရယ်နေသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ အမေ ပင့် သက်လေးချသည် ။

"အင်း သူလေးနာမည်ရော သူ သိရဲ့ လား"

"နေဦး အမေ၊ သား မေးကြည့်မယ်၊ ညီမလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုပန်းလှည်းပေါ်ကို ဘယ်လိုလိုက်လာတာလဲ"

သူ့အမေးကို ကောင်မလေး ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ခပ်လွင်လွင်ကလေး ရယ်လိုက်သေးသည် ။ ပြီးမှ မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ထောင့်ကပ်ပြီး ပြောသည် ။

"သူများကိုလေ ဘုရင်မင်းမြတ်က အထက်နန်းစံမိဖုရားအဖြစ် တင်မြှောက်မယ်ဆိုလို့ အထိန်းတော် တွေလက်ထဲက ထွက်ပြေးလာတာ ကိုကိုရဲ့ "

"အထက်နန်းစံ၊ ဟုတ်လား၊ တောင်နန်းစံ၊ မြှောက်နန်းစံလုပ်ပါ ညီမလေးရဲ့ "

"မဟုတ်ဘူး အထက်နန်းစံ"

"ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့၊ ဘယ်ဘုရင်ခေတ်ကလဲ"

"ဟဲ့ အလင်း၊ နင်ကပါ ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ တကယ်တော် စိတ်မနှံ့တဲ့ သူနဲ့ အပြိုင် ပေါ်နေလိုက်တာ"

"အမေကလည်း ဗျာ၊ အလိုက်အထိုက် မေးရတာပေါ့၊ ကဲ ညီမလေး နာမည် ပြောဦးလေ"

"နာမည်၊ သူများ နာမည်က ပန်းလှည်း"

"ဘာ ဘာရယ်"

"အို ကိုကိုကလည်း ပန်းလှည်း၊ ပန်းလှည်းပါလို့ ၊ နားကလည်း လေးလိုက်တာ၊ ဟောဒီက မယ်မယ်ဘုရားက အိုင်ကို ဟောဟိုပန်းလှည်းပေါ်က ခေါ်ယူမွေးစားလိုက်တာဆိုတော့ အိုင်နာမည်က ပန်းလှည်းပေါ့၊ မိုင်နိမ်းအစ်စ် ပန်းလှည်း"

သူမရဲ့ သရီးဒီးဘာသာစကားတွေကြောင့် အမေ အူတူတူဖြစ်ကာ ပြုံးနေသည် ။ အမေ့မျက်ဝန်းတွေထဲ မှာ တော့ ပန်းလှည်းဆိုသော ကောင်မလေးအပေါ် သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတွေ ရစ်တွယ်နေတာ သေချာသည် ။

သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို သူလည်း ငြိတွယ်သွားခဲ့ပြီ ဆိုတာ သေချာသည် ။ ပန်းလှည်း တဲ့ ။

လှပဝေဆာတဲ့ ပန်းမျိုးစုံ ဖူးပွင့်သွားသလို သူတို့ အိမ်လေးကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ ကောင် မလေး။

နာမည်လေးနဲ့ လိုက်တဲ့ ပန်းလှည်း။

အခန်း (၂)

"အဟတ် ဟား ဟား အလင်ရာ မင်းက မျှော်တော်ယောင်ဂိုဏ်းချုပ် ရာထူးက နုတ်ထွက်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား"

ပါးပြင်ပေါ်က ဝက်ခြံဖုတွေ ရှုံ့ဝင်သွားအောင် ကျော်စံ အားပါးတရရယ်မောရင်း သူ့ကိုလှောင်သည် ။ တစ်နေ့ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သုံးကြိမ်လောက်ထိုင်ကာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မဒီလေး မဒီကြီးမှန်သမျှ လိုက်ငေးတတ်သူ သူ့ကို မယုံကြည်သည့် သဘော။

"တော်တော့ ကျော်စံ၊ မင်းရဲ့ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ရယ်သံကြီးကို အော် ဂလီဆန်လွန်းလို့ ကွာ"

"အေး ငါကလည်း နေ့တိုင်း ဖင်ပူအောင်ထိုင်ပြီး မျှော်တော်ယောင် လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကြီးကို စွန့်မယ်ဆိုလို့ မယုံတာဘဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်မှာ အချို့အချောင်ငြိထားလို့ ငါတို့ တွေကို ပုန်ကန်တာလဲ"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နားထောင်နေသော ဗျက်ကြီးကပါ ကျော်စံဘက်က ထောက်ခံရင်း သူ့ကို နှိပ်ကွပ် မိ၏။

"သူ့အိမ်က သုံးခုလပ် တစ်လင်ကွာနဲ့ ပေးစားမလို့ နေမှာ ပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်မျိုးက သုံးလေးခုမကလို့ ဆယ်ခုလပ်လည်း ယူမယ့်ကောင်၊ ဓာတ်တိုင်ကို ထဘီပတ်ပေးထားရင်တောင် အနားက ခွာမယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ"

"အောင်မာ ဟေ့ကောင်၊ ခွေးကျွေးလို့ ဝက်မစားရုပ်ရည်နဲ့ မင်းက ပြောရသေးတယ်၊ ဒီမှာ ငါ့လို ရူပါဖြူးတဲ့ ကောင်က မိန်းမမြင်တိုင်း ကြိုက်မယ်ထင်နေသလား၊ တော်ပြီ၊ ဒီဝိုင်းအတွက် ငါလုံးဝမရှင်းတော့ ဘူး"

သူ စိတ်ဆိုးသလို ထရပ်မည်ပြင်တော့ ဗျက်ကြီး မျက်ကလဲဆန်ပျာနှင့် လက်ကာတားသလို ကျော်စံက သူ့ပုခုံးကို ဆွဲဖိထားသည်။ ။

"ဟာ ဟေ့ကောင်၊ မင်း မညစ်နဲ့ လေ၊ ငါတို့ မှာ တစ်ပြားမှ မပါဘူး နော်"

"အေးလေ၊ အရှက်တော့ မခွဲနဲ့ ကွာ၊ မင်းပဲ လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ် ဆိုပြီး ခေါ်လို့ ပါလာတာ"

"အေး ဒါဆို ငါပြောမဲ့စကားကို မင်းတို့ နားထောင်၊ ဘယ့်နှယ်ကွာ လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး"

ဗျက်ကြီးနှင့် ကျော်စံ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။ မငြိမ်လို့ လည်း မရမှန်း ဒီကောင်တွေ သိကြသည်။ ။ ဒီလက်ဖက်ရည်ဝိုင်းရဲ့ ဒကာက သူဆိုတော့ နားမထောင်ချင်လည်း ကြိတ်မှိတ်နားထောင်ရတော့မည် မဟုတ်လား။

စိတ်မဝင်စားဟန်ဆောင်နေသော နှစ်ကောင် တကယ်တမ်း သူပြောပြလိုက်တော့ ခေါင်းကြီးတွေထောင် ကာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြသည်။ ။ အိမ်ကို မထင်မှတ်ဘဲရောက်လာသော နတ်သမီးလေး ပန်းလှည်း အကြောင်း သူ အားပါးတရ ပြောပြသည်။ ။

"ဘာလှသလဲ မမေးနဲ့ ၊ အသားလေးတွေက ဝင်းအိမ်ကနေတာကွ၊ အမေနဲ့ အစ်မကတော့ သူလေးကို အတော်ချစ်သွားတာ အဟဲ ငါလည်း ငြိနေပြီ"

"ဟေ့ကောင် အလင်းရောင်၊ မင်းဟာက တော်တော်ဆိုးပါလားကွ၊
ဘယ့်နှယ်ကွာ အရူးလည်း ချမ်းသာမပေးပါလား"

"ဟာကွာ အရူးမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်မနှံ့တာပါ"

"ကုလားကြီးနဲ့ အရာကြီး အတူတူပါပဲ"

"အေးလေ၊ သိက္ခာကျစရာကောင်းလိုက်တာ အလင်းရာ၊ မင်းရုပ်ရ
ည်နဲ့ အလန်းတွေ မှန်းလို့ ရပါတယ် ကွ၊ အရူးမတော့ မမှန်းစမ်းပါနဲ့ "

နှစ်ကောင်စလုံး သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းနှိပ်ကွပ်နေကြတာကို သူ လက်ဖက်
ရည်နှင့် အရသာခံသောက်ရင်း ပြုံးနေလိုက်သည် ။ ပြောကြစမ်း၊ ဒီ
ကောင်တွေ ပန်းလှည်းကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မယ်ဥမ္မာကို မြင်လိုက်တဲ့ သိဝိ
ဘုရင်ကြီးလို ရူးသွပ်မတတ်ဖြစ်သွားကြမှာ သေချာတယ်။

"မင်းလုပ်ရပ်ကြီးက မင်းနဲ့ ပေါင်းနေတဲ့ ငါတို့ ပါ သိက္ခာကျဖို့ ကော
င်းတယ် အလင်း"

"အေး မင်းတို့ ပါးစပ်တွေ ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားမှာ ငါမြင်ယောင်
သေးတယ်"

"ဘာလဲ၊ မင်းအရူးမကို ငါတို့ က စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်လို့ လား"

"ကျော်စံ မင်းပါးစပ်ကို စည်းကမ်းရှိအောင် ထိန်းစမ်းကွာ၊ သူ့နာမ
ည်က ပန်းလှည်း၊ နောက်ထပ် အရူးမလို့ ထပ်ခေါ်ကြည့်"

သူ လက်သီးထောင်ပြုရင်း ကြိမ်းတော့ ကျော်စံ နှုတ်ပိတ်သွားသည်
။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသအရိပ်တွေ ဖြာလာတာကို ဒီကောင်မြင်သည် ။ အ
လင်းရောင်ဆိုသည့် ကောင်က အပေါင်းအသင်းတွေကို အနစ်နာခံ ပေါ
င်းသင်းတတ်သလို ဒေါသကြီးပြီဆိုရင်လည်း လက်ပါတတ်တာ ဒီကော
င်တွေသိ၏။

"ဆောရီးကွာ၊ ငါက စတာပါ"

"စတာ နောက်တာ ပြဿနာမရှိဘူး၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အားနည်းချက်ကို တော့ အနိုင်မယူနဲ့ ကွာ၊ ပန်း လည်း က တကယ်သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ သူ့ပုံစံက တော်ရုံအသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဟုတ်ပုံမရဘူး"

သူ အလေးအနက်ပြောတော့ နှစ်ကောင်စလုံး စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ကြသည်။ ။

"အမေနဲ့ အစ်မလဲ့က ငါ မိန်းမခိုးလာတယ် ထင်နေကြတာ၊ အမှန်တော့ ပန်းဈေးတုန်းက ငါ့လှည်းရပ်ထားတုန်း ပန်းလှည်း တက်ထိုင်နေတာ ထင်တာပဲ"

"မင်းကလည်း လူတစ်ယောက်လုံး တက်ထိုင်နေတာတောင် မသိဘူးလား"

"တကယ် မထင်တာကွ၊ ကုန်းတက်တွေ တွန်းရတာ လေးတယ်တော့ ထင်သား၊ ငါဝယ်လာတဲ့ ပန်း တွေကြောင့် ပဲ ထင်နေတာ ပြီးတော့ လူက လမ်းမှာ ဝမ်းနာနေတော့ အိမ်ရောက်ချင်စိတ် ပြင်းနေတာ"

"ထားပါတော့ကွာ၊ အခု ဒီကောင်မလေးကို မင်းတို့ အိမ်မှာ ပဲ ခေါ်ထားမှာ လား"

"အမေတို့ ကတော့ ခေါ်ထားကြမှာ ပါ၊ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်ပြန်ပို့ရမလဲမှ မသိဘဲကွ"

"မင်းအမေက မင်းနဲ့ ပေးစားမလို့ လား"

"ဟာ မဟုတ်တာ သနားလို့ စောင့်ရှောက်ထားမှာ ပါ၊ ငါလည်း ညီမလေးလိုပဲ စောင့်ရှောက်မှာ ပါကွ၊ ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါ မကြံစည်ရက်ပါဘူးကွာ"

သူ့စိတ်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း ဆိုမိတာဖြစ်သည်။ ။ ပန်းလှည်းဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကို ကိုကို ကိုကိုနှင့် အတော်ကို ခင်မင်ကျွမ်းဝင်နေပုံရပါသည်။ ။

ဘယ်ဆီဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သူတို့ မိသားစု ဖြူစင်စွာပဲ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြ၏။

"ငါတို့ ညနေကျ မင်းအိမ်လာခဲ့မယ်ကွာ"

ကျော်စံစကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကြည့်မိ၏။ ကျော်စံမျက်နှာက ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်နေ၏။ ဗျက်ကြီးကလည်း -

"မင်းပြောသလောက် လန်းသလား၊ ငါတို့ မြင်အောင် လာကြည့်ဦးမှာ "

"မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ အိမ်ကိုလာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အမေက ပန်းလှည်းကိစ္စကို ရပ်ကွက်ထဲ လျှောက်မဖွဖို့ ငါ့ကိုမှာ ထားတာကွ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မေးရင် အမေတူမလေး ငါ့ညီမဝမ်းကွဲလို့ ပြောခိုင်းထားတာ"

သူ အကြောက်အကန်ငြင်းနေတော့ ကျော်စံနှင့် ဗျက်ကြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိတွေပစ်ရင်း-

"စိတ်ချပါ၊ ငါတို့ ကလည်း ရင်ထဲမှာ ပဲ ထားမှာ ပါကွ၊ မင်းညီမဝမ်းကွဲကို မြင်ဖူးအောင် လာကြည့်မှာ "

"အေးလေ၊ ဒီလောက်ရင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းကြီးတွေကို မင်းကဘာလို့ နှမြောတွန့်တိုနေရတာလဲ"

နှစ်ကောင်စလုံး သူ့ကို ဝိုင်းပြောနေကြတော့ သူ ဘာမှ မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက်ပေါင်းသင်း

လာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေမို့ အကြောင်းသိတွေပဲဖြစ်သည်။ ။

ဒီနှစ်ကောင်ကို ဖွင့်ပြောကြားလုံးထုတ်လိုက်မိတာကိုက သူ့ရဲ့ မဟာ
အမှားကြီးဖြစ်သည်။ ။

ပန်းလှည်းကို တစ်ခါမြင်တွေ့ပြီး အိမ်ကို ချောင်းပေါက်မတတ်လာ
နေရင်တော့ အခက်။ သူတားလည်း ရမှာ မဟုတ်။

သေချာတာက ဒီနှစ်ကောင်ကြောင့် အမေ သူ့ခေါင်းကို ထူပူအောင်
အခေါက်ခံရမှာ မလွဲပါ။

အနေမတတ် အထိုင်မတတ် လျှာယားမိတဲ့ အတွက် နောင်တတွေ ရ
ရုံမကဘဲ လက်ရှိအိတ်ထဲက ငွေတစ် ထောင်ပါ ထွက်ဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ။
အလင်းရောင် မင်းလောက် အသုံးမကျတဲ့ ကောင် ရှိပါဦးမလား။ စကား
ကျွံ နုတ်မရဘူးတဲ့။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ် ခံပေရော။
